

Sygn. akt VU 1529/13

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lutego 2014 roku

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR del. Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant Zofia Aleksandrowicz

po rozpoznaniu w dniu 4 lutego 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku S. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o emeryturę

w związku z odwołaniem od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 9 października 2013 roku
Nr (...)

postanawia:

odrzuć odwołanie.

Sygn. akt VU 1529/13

UZASADNIENIE

W dniu 4 października 2013 roku wnioskodawca S. S. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z wnioskiem o przyznanie prawa do emerytury, informując że wszelka dokumentacja w przedmiotowej sprawie znajduje się już w ZUS.

Decyzją z dnia 9 października 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na podstawie art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił wnioskodawcy S. S. prawa do emerytury. W uzasadnieniu podniesiono, że Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. wyrokiem z dnia 14 grudnia 2012r. oddalił odwołanie S. S. od poprzedniej decyzji odmawiającej mu prawa do emerytury, a obecnie nie przedłożył on nowych dokumentów w sprawie.

W odwołaniu od powyższej decyzji, złożonym w dniu 14 listopada 2013 roku pełnomocnik S. S. wniósł o jej zmianę poprzez przyznanie skarżącemu prawa do emerytury. Pełnomocnik wnioskodawcy przyznał, iż toczyło się już postępowanie sądowe w przedmiocie prawa do emerytury skarżącego w sprawie VU 40/13 i że w poprzednim postępowaniu Sąd oddalił odwołanie wnioskodawcy od decyzji organu rentowego odmawiającej emerytury. Podniósł, że przyczyną oddalenia odwołania w sprawie VU 40/13 był fakt nie udowodnienia przez wnioskodawcę jednego z okresów pracy w szczególnych warunkach, a mianowicie od dnia 7 października 1970r. do 31 sierpnia 1971r., Wnioskodawca nie mógł bowiem znaleźć świadka, który pracował z nim w tym czasie. Obecnie taką osobą znalazł i dlatego ponownie złożył wniosek o emeryturę i zaliczenie do szczególnego stażu pracy okresu od dnia 7 października 1970r. do 31 sierpnia 1971r na podstawie zeznań świadka L. W..

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniosł o jego odrzucenie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca w dniu 31 października 2012r. złożył wniosek o emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym.

(dowód: wniosek emerytalny – k. 1-3 akt ZUS)

Decyzją z dnia 14 grudnia 2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury z uwagi na brak wymaganego 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy zaliczył wnioskodawcy do pracy w warunkach szczególnych okres 7 lat 8 miesięcy i 9 dni. Nie zaliczył natomiast do stażu w szczególnych warunkach okresu:

- od 7 października 1970r. do 31 sierpnia 1971r. na stanowisku kierowcy-tractorzysty;
- od 15 czerwca 1978r. do 1 sierpnia 1982r. na stanowisku kierowcy-tractorzysty;
- od 2 sierpnia 1982r. do 23 czerwca 1984r. na stanowisku robotnika przy obsłudze zwierząt (oborowego);

(dowód: decyzja z dnia 14 grudnia 2012r. – k. 72 akt ZUS)

W dniu 3 stycznia 2013r. wnioskodawca złożył odwołanie od decyzji z dnia 14 grudnia 2012r. W odwołaniu wniosł o zaliczenie mu do pracy w szczególnych warunkach następujących okresów zatrudnienia:

- od 7 października 1970r. do 31 sierpnia 1971r. na stanowisku kierowcy-tractorzysty;
- od 14 września 1971r. do 12 czerwca 1972r. na stanowisku kierowcy ciągnika;
- od 9 lutego 1976r. do dnia 30 września 1977r. na stanowisku tractorzysty;
- od 6 października 1977r. do 27 maja 1978r. na stanowisku tractorzysty;
- od 6 sierpnia 1984r. do 31 marca 1989r. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego;
- od 12 kwietnia 1989r. do 31 sierpnia 1990r. na stanowisku kierowcy;
- od 1 września 1990r. do 12 lipca 1991r. na stanowisku kierowcy;
- od 7 kwietnia 1994r. do 1 stycznia 1999r. na stanowisku kierowcy;

(dowód: odwołanie – k. 1-3 akt VU 40/13)

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 3 stycznia 2013r. organ rentowy podniósł, że uwzględnił wnioskodawcy okres **7 lat , 8 miesięcy i 9 dni** pracy w szczególnych warunkach w okresach:

- od 14 września 1971r. do 12 czerwca 1972r.;
- od 9 lutego 1976r. do dnia 30 września 1977r.;
- od 6 października 1977r. do 27 maja 1978r.;
- od 6 sierpnia 1984r. do 31 marca 1989r.;

Natomiast nie zaliczył wnioskodawcy do pracy w warunkach szczególnych :

- od 7 października 1970r. do 31 sierpnia 1971r. na stanowisku kierowcy-tractorzysty;

-od 12 kwietnia 1989r. do 31 sierpnia 1990r. na stanowisku kierowcy;

- od 1 września 1990r. do 12 lipca 1991r. na stanowisku kierowcy;

- od 7 kwietnia 1994r. do 1 stycznia 1999r. na stanowisku kierowcy;

(dowód: odpowiedź na odwołanie – k. 5-6 akt VU 40/13)

Sąd w sprawie VU 40/13 przeprowadził postępowanie dowodowe na okoliczność pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych we wszystkich spornych okresach za wyjątkiem okresu od 7 października 1970r. do 31 sierpnia 1971r. przesłuchując w charakterze świadków wszystkich zgłoszonych przez skarżącego świadków: J. Z. (1), P. F., J. Z. (2), Z. P., R. S. oraz M. J..

Postanowieniem z dnia 13 marca 2013r. Sąd w sprawie VU 40/13 udzielił skarżącemu dodatkowego 7-dniowego terminu na zgłoszenie świadków na okoliczność charakteru pracy wnioskodawcy w okresie od dnia 7 października 1970r. do 31 sierpnia 1971r.

(dowód: protokół rozprawy z dnia 13 marca 2013r. – k. 30-34 akt VU 40/13)

W. pomimo to żadnych świadków nie zgłosił. Wnioskodawca nie stawiał się również na rozprawę w dniu 15 kwietnia 2013r. pomimo, iż był wezwany do osobistego obowiązkowego stawiennictwa celem przesłuchania i nie usprawiedliwił swojej obcości co spowodowało, że Sąd postanowieniem z dnia 15 kwietnia 2013r. pominął dowód z przesłuchania stron.

Postanowieniem z dnia 15 kwietnia 2013r. w sprawie VU 40/13 Sąd zobowiązał organ rentowy do wyliczenia stażu pracy wnioskodawcy w szczególnych warunkach z uwzględnieniem oprócz okresów uznanych przez organ rentowy także okresu pracy od dnia 12 kwietnia 1989r. do 12 lipca 1991r. oraz od 7 kwietnia 1995r. do 1 stycznia 1999r.

(dowód: protokół rozprawy z dnia 15 kwietnia 2013r. – k. 48 akt VU 40/13)

Po doliczeniu tego okresu do stażu pracy w szczególnych warunkach wnioskodawca legitymuje się okresem pracy w warunkach szczególnych wynoszącym **13 lat 8 miesięcy i 5 dni**.

(dowód: pismo ZUS z dnia 22 kwietnia 2013r.)

Wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2013 roku wydanym w sprawie V U 40/13 Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim oddalił odwołanie wnioskodawcy S. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 14 grudnia 2012 roku odmawiającej mu prawa do emerytury.

(dowód: wyrok – k. 56 akt VU 40/13)

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

Zaskarżona decyzja o odmowie przyznania wnioskodawcy prawa do emerytury została wydana na podstawie art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2009r. nr 153, poz. 1227 ze zm). Stało się tak dlatego, że wnioskodawca wystąpił do ZUS z ponownym wnioskiem o przyznanie prawa do emerytury. Poprzedni jego wniosek o emeryturę został przez organ rentowy oddalony decyzją z dnia 14 grudnia 2012r., a odwołanie od tej decyzji oddalone prawomocnym wyrokiem w sprawie VU 40/13.

W takiej sytuacji stosownie do treści art. 114 ustęp 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone **nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość**.

W przedmiotowej sprawie wnioskodawca składając do organu rentowego ponowny wniosek o prawo do emerytury nie złożył nowych dowodów ani nie wskazał nowych okoliczności, które miałyby wpływ na jego prawo do świadczenia. Wręcz przeciwnie stwierdził, że wszelka dokumentacja w przedmiotowej sprawie znajduje się już w ZUS. Prawidłowo zatem wobec braku przesłanek z art. 114 ust 1 ustawy o emeryturach i rentach ZUS odmówił wnioskodawcy prawa do świadczenia.

Biorąc natomiast pod uwagę, iż w przedmiocie poprzedniego wniosku emerytalnego wnioskodawcy zapadł prawomocny wyrok w sprawie VU 40/13 oddalający jego odwołanie od decyzji odmownej z dnia 14 grudnia 2012r., należy stwierdzić że w przedmiotowej sprawie zachodzi powaga rzeczy osądzonej.

Stosownie do treści art. 199§1 pkt 2 k.p.c. Sąd odrzuci pozew jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi osobami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona czyli zachodzi powaga rzeczy osądzonej. Przepis ten - zarówno z punktu widzenia przesłanki *lis pendens*, jak i *res iudicata* - powinien być wykładany i stosowany w powiązaniu z art. 366 k.p.c., który reguluje zakres powagi rzeczy osądzonej stanowiąc, że wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. Prawomocny wyrok sądu ma zatem powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. Innymi słowy, o wystąpieniu stanu powagi rzeczy osądzonej rozstrzyga tożsamość podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia oraz tożsamość stron (tak postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z 26 stycznia 2012r. I UK 301/11). Z powagą rzeczy osądzonej mamy zatem do czynienia wówczas, gdy zapadło już prawomocne rozstrzygnięcie dotyczące tego samego przedmiotu postępowania, które toczyło się między tymi samymi stronami. Granice przedmiotowe powagi rzeczy osądzonej określa przedmiot rozstrzygnięcia i podstawa faktyczna tego rozstrzygnięcia. Wprawdzie generalnie przyjmuje się, że w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych wyrok nie ma powagi rzeczy osądzonej, jeżeli dotyczy odmowy przyznania świadczenia z ubezpieczenia społecznego, a po jego uprawomocnieniu się organ rentowy wydał nową decyzję, opartą na nowych dowodach mających wpływ na ujawnienie rzeczywistego stanu faktycznego i jego prawidłową ocenę, gdyż wydanie nowej decyzji uprawnia ubezpieczonego do złożenia od niej odwołania i zobowiązuje sąd do sprawdzenia jej prawidłowości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 1984 r., III URN 131/83, OSNCP 1984 nr 10, poz. 177; uchwałę z dnia 3 października 1996 r., II UZP 18/96, OSNAPiUS 1997 nr 7, poz. 117, a poprzednio uchwałę z dnia 20 września 1978 r., II UZP 7/78, OSNCP 1979 nr 3, poz. 48 oraz wyrok z dnia 8 października 1986 r., II URN 182/86, OSNCP 1987 nr 12, poz. 212). Wydanie przez organ rentowy nowej decyzji, także co do świadczenia będącego przedmiotem wcześniejszej decyzji i postępowania wcześniej zakończonego prawomocnym wyrokiem sądu wszczętego w wyniku wniesienia od niej odwołania - co do zasady - uprawnia ubiegającego się o świadczenie do wniesienia kolejnego odwołania do sądu a wszczęta w ten sposób sprawa cywilna nie jest sprawą o to samo świadczenie w rozumieniu art. 199 § 1 pkt 2 KPC (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 19 lutego 2007 r., I UK 266/06, OSNP 2008 nr 5-6, poz. 79 oraz z dnia 21 maja 2008 r., I UK 370/07). Dotyczy to również tak zwanej decyzji wykonawczej, czyli decyzji co do świadczenia będącego przedmiotem wcześniejszej decyzji i postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2010 r., II BU 4/10) oraz decyzji organu rentowego odmawiającej ponownego ustalenia prawa do świadczenia na podstawie wniosku złożonego po uprawomocnieniu się wyroku oddalającego poprzednie odwołanie (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2009 r., III UK 100/08, OSNP 2011 nr 1-2, poz. 24; OSP 2011 nr 5, poz. 53, z glosą R. Babińskiej-Góreckiej).

Nie oznacza to jednak, że w sprawie z zakresu ubezpieczenia powaga rzeczy osądzonej nigdy nie ma miejsca. Wszczynające postępowanie sądowe w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych odwołanie od decyzji organu rentowego pełni rolę pozwu, stąd też w sytuacji, gdy o to samo roszczenie między tymi samymi stronami sprawa została już prawomocnie osądzona, sąd powinien odwołanie odrzucić na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 KPC (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 1998 roku w sprawie II UKN 105/98, OSNP 1999/16/529). O tożsamości przedmiotu sporu świadczy nie tylko tożsamość żądania zawarta w poszczególnych wnioskach skierowanych do organu rentowego, ale także stan faktyczny i prawny, jaki istniał w chwili zamknięcia rozprawy w poprzednim

postępowaniu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 1998 r., II UKN 105/98, OSNAPiUS 1999 nr 16, poz. 529).

Przedmiotem sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych jest wprawdzie kontrola decyzji organu rentowego, ale w istocie nie tyle chodzi o tę decyzję, co o ocenę prawidłowości rozstrzygnięcia organu rentowego w zakresie ustalenia prawa do świadczenia z ubezpieczeń społecznych. Powaga rzeczy osądzonej dotyczy więc tych orzeczeń sądów ubezpieczeń społecznych, których podstawa faktyczna nie może ulec zmianie lub gdy odwołanie od decyzji organu rentowego zostało oddalone po stwierdzeniu niespełnienia prawnych warunków do świadczenia wymaganych przed wydaniem decyzji będącej przedmiotem postępowania sądowego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2005 r., II UK 61/05, OSNP 2006 nr 23-24, poz. 371 oraz wyrok z dnia 14 maja 2009 r., II UK 211/08, a także wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26 kwietnia 2006 r., III AUA 3303/04 i postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 października 2006 r., III AUA 842/06, OSA 2007 nr 10, poz. 17).

Zaskarżoną decyzją, od której ubezpieczony wniósł odwołanie w rozpoznawanej sprawie, odmówiono mu prawa do emerytury z uwagi na niewykazanie 15 lat pracy w szczególnych warunkach, co zostało objęte kontrolą sądu ubezpieczeń społecznych w sprawie VU 40/13 zakończoną prawomocnym wyrokiem. Przedmiotem sporu w poprzedniej sprawie było ustalenie, czy skarżący w okresach od 7 października 1970r. do 31 sierpnia 1971r., od 12 kwietnia 1989r. do 31 sierpnia 1990r., od 1 września 1990r. do 12 lipca 1991r., od 7 kwietnia 1994r. do 1 stycznia 1999r., tożsamy z okresami wymienionymi w odwołaniu od decyzji z dnia 9 października 2013 r., był zatrudniony w szczególnych warunkach. Spór ten został prawomocnie rozstrzygnięty przez Sąd w sprawie VU 40/13 w ten sposób, że odwołanie ubezpieczonego nie zostało uwzględnione. Oznacza to, że ubezpieczony nie udowodnił w toku postępowania w sprawie VU 40/13, iż wykonywał pracę w szczególnych warunkach przez wymagany okres 15 lat. Jak wynika z akt sprawy VU 40/13 tj. z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków oraz postanowienia Sądu zobowiązującego organ rentowy do wyliczenia stażu pracy wnioskodawcy w szczególnych warunkach z dnia 15 kwietnia 2013r. , Sąd uznał, iż wnioskodawca pracował w szczególnych warunkach w okresie od dnia 12 kwietnia 1989r. do 12 lipca 1991r. oraz od dnia 7 kwietnia 1995r. do 31 grudnia 1998r., co z okresem uwzględnionym już przez ZUS dało wnioskodawcy staż pracy w szczególnych warunkach wynoszący **13 lat 8 miesięcy i 5 dni**. Jednocześnie z treści tego postanowienia wynika, że Sąd nie zaliczył wnioskodawcy do pracy w warunkach szczególnych nie tylko okresu **od 7 października 1970r. do 31 sierpnia 1971r.** (jak podnosi strona skarżąca), ale także okresu od dnia **7 kwietnia 1994r. do dnia 6 kwietnia 1995r.** Z analizy zeznań świadków i oświadczenia samego wnioskodawcy wynika bowiem, że w tym okresie był on kierowcą samochodu ciężarowego A. o ładowności poniżej 3,5 tony, co wykluczyło możliwość zaliczenia tego okresu do pracy w szczególnych warunkach (k. 33akt VU 40/13). Tylko bowiem praca kierowców samochodów ciężarowych o ładowności powyżej 3,5 tony jest zaliczana przez ustawodawcę do pracy w warunkach szczególnych. Powyższe oznacza, że nawet udowodnienie przez wnioskodawcę w toku postępowania w sprawie VU 40/13, iż w okresie od dnia 7 października 1970r. do dnia 31 sierpnia 1971r. pracował w warunkach szczególnych, nie doprowadziłoby do przyznania mu prawa do emerytury. Wnioskodawca nadal bowiem nie legitymowałby się 15-letnim stażem w warunkach szczególnych. Staż ten po doliczeniu okresu od 7 października 1970r. do 31 sierpnia 1971r. w wymiarze 10 miesięcy i 25 dni wyniósłby bowiem **14 lat, 6 miesięcy i 30 dni**. Powyższe legło u podstaw oddalenia odwołania wnioskodawcy w sprawie VU 40/13.

Podnoszona obecnie przez stronę skarżącą okoliczność, iż dopiero teraz odnaleziono świadka na okoliczność pracy w okresie 7 października 1970r. do 31 sierpnia 1971r., nie może doprowadzić do ponownej oceny przez Sąd w/w okresu zatrudnienia, tym bardziej że nie wpływa w jakikolwiek sposób na jego prawo do świadczenia. Nie jest to zatem nowy dowód w rozumieniu art 114 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Takim dowodem jest bowiem tylko taki dowód, który ma wpływ na prawo do świadczeń.

Z uwagi na przedmiot decyzji z dnia 14 grudnia 2012 r. (ustalenie niespełnienia przesłanek do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z uwagi na niewykonywanie przez wnioskodawcę przez okres 15 lat pracy w szczególnych warunkach w przeszłości), po uprawomocnieniu się wyroku w poprzedniej sprawie VU 40/13, nie

mogły zaistnieć zdarzenia powodujące przekształcenie treści stosunku ubezpieczenia społecznego w tym zakresie (nie mogła ulec zmianie podstawa faktyczna rozstrzygnięcia).

Dodatkowo należy podnieść, że wnioskodawca miał sposobność dowodzenia charakteru swojego zatrudnienia w sprawie VU 40/13, choćby składając na te okoliczności zeznania w charakterze strony. Tymczasem skarżący nie tylko nie zgłosił żadnych wniosków dowodowych na okoliczność charakteru pracy w okresie od dnia 7 października 1970r. do dnia 31 sierpnia 1971r., ale nadto przez swoje nieusprawiedliwione niestawiennictwo na terminie rozprawy uniemożliwił Sądowi w sprawie VU 40/13 przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron.

Sąd w niniejszej sprawie jest związany ustaleniami prawomocnego wyroku w sprawie VU 40/13, co oznacza niedopuszczalność czynienia nowych ustaleń co do tego, co było już przedmiotem prawomocnego rozstrzygnięcia w sprawie VU 40/13, a zatem co do charakteru wykonywanej przez wnioskodawcę pracy w okresie zatrudnienia: od 7 października 1970r. do 31 sierpnia 1971r. od 12 kwietnia 1989r. do 31 sierpnia 1990r., od 1 września 1990r. do 12 lipca 1991r., od 7 kwietnia 1994r. do 31 grudnia 1998r.

Powyższe legło u podstaw oddalenia wniosków dowodowych pełnomocnika skarżącego.

Biorąc zatem pod uwagę, że w przedmiotowej sprawie zachodzi powaga rzeczy osądzonej Sąd Okręgowy na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. odrzucił odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 9 października 2013 r. jako niedopuszczalne.